

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul XIV — Nr. 270

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Marți, 23 aprilie 2002

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
DECRETE			
282. — Decret privind numirea unor judecători și procurori financiari	1	cercetării științifice clinice, de medicină preventivă și fundamentală, nucleele, colectivele, departamentele de cercetare, precum și instituțiile sanitare în care se desfășoară activitate de cercetare științifică.....	6-7
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 84 din 14 martie 2002 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 279 alin. 2 lit. a) din Codul de procedură penală	2-5	330/262/109/327. — Ordin al ministrului turismului, al ministrului sănătății și familiei, al ministrului administrației publice și al ministrului apelor și protecției mediului privind dezinsecția și deratizarea structurilor de primire turistice în stațiunile de pe litoral	7-8
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE			
215. — Ordin al ministrului sănătății și familiei pentru aprobarea Metodologiei privind definirea domeniilor			

D E C R E T E

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

privind numirea unor judecători și procurori financiari

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c) și ale art. 99 alin. (1) din Constituția României, precum și ale art. 106 alin. (1) și ale art. 110 alin. (1) din Legea nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi, republicată, modificată prin Legea nr. 77/2002,

având în vedere propunerile plenului Curții de Conturi potrivit hotărârilor nr. 44 și 45 din 4 aprilie 2002,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Art. 1. — Se numește în funcția de judecător financiar-inspector, în cadrul Secției juridiciale, pentru un termen de 6 ani, doamna Cosma Carmen Valeria.

Art. 2. — Se numește în funcția de procuror financiar-inspector, în cadrul Compartimentului—Procuror General Financiar, pentru un termen de 6 ani, domnul Porembtschi Eugen.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
ION ILIESCU

București, 10 aprilie 2002.
Nr. 282.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 84

din 14 martie 2002

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 279 alin. 2 lit. a) din Codul de procedură penală

Nicolae Popa	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 279 alin. 2 lit. a) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de instanță, din oficiu, în Dosarul nr. 8.166/2001 al Judecătoriei Bacău și de Brîndușa Drăgulin în Dosarul nr. 5.826/2001 al Judecătoriei Deva.

La apelul nominal se prezintă autoarea excepției, Brîndușa Drăgulin, lipsind celelalte părți, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea Dosarului nr. 6C/2002 la Dosarul nr. 444C/2001, având în vedere că obiectul excepțiilor de neconstituționalitate este identic în cauzele menționate.

Autoarea excepției, precum și reprezentantul Ministerului Public apreciază ca fiind întrunite condițiile conexării. În consecință, pentru o mai bună administrare a justiției, Curtea, în temeiul art. 164 alin. 1 și 2 din Codul de procedură civilă și al art. 16 din Legea nr. 47/1992, republicată, dispune conexarea Dosarului nr. 6C/2002 la Dosarul nr. 444C/2001.

Cauza fiind în stare de judecată, autoarea excepției de neconstituționalitate solicită admiterea excepției și constatarea neconstituționalității art. 279 alin. 2 lit. a) teza finală din Codul de procedură penală. În motivarea susținerilor sale sunt invocate dispozițiile art. 16 alin. (1) din Constituție, care statuează principiul egalității în drepturi a cetățenilor, precum și ale art. 22 alin. (1) privind dreptul persoanei la viață și la integritate fizică și psihică. Autoarea excepției consideră inadmisibilă discriminarea la care a fost supusă prin citarea în calitate de inculpat într-un proces penal, a cărei acțiune penală a fost declanșată la plângerea prealabilă a persoanei vătămate, în condițiile în care făptuitorul infracțiunii nu este cunoscut.

Reprezentantul Ministerului Public apreciază ca fiind neîntemeiată excepția ridicată, invocând în acest sens jurisprudența constantă a Curții Constituționale: Decizia nr. 162 din 21 septembrie 2000, Decizia nr. 197 din 12 octombrie 2000 sau Decizia nr. 309 din 15 noiembrie 2001. Se consideră că soluțiile și considerentele care au stat la baza adoptării respectivelor decizii sunt valabile și în prezent, astfel încât se solicită respingerea excepției de neconstituționalitate. În plus, se învederează că persoanele

care se consideră prejudiciate în urma declanșării procesului penal în temeiul art. 279 alin. 2 lit. a) din Codul de procedură penală au posibilitatea de reparare a prejudiciului suferit conform art. 259 din Codul penal privind denunțarea calomnioasă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 10 decembrie 2001, pronunțată în Dosarul nr. 8.166/2001 de **Judecătoria Bacău**, respectiv prin Încheierea din 29 noiembrie 2001, pronunțată în Dosarul nr. 5.826/2001 de **Judecătoria Deva, Curtea Constituțională a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 279 alin. 2 lit. a) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de prima instanță, din oficiu, respectiv de Brîndușa Drăgulin.

În motivarea excepției de neconstituționalitate pe care a ridicat-o din oficiu **Judecătoria Bacău** arată că, potrivit dispozițiilor art. 279 alin. 2 lit. a) din Codul de procedură penală, pentru infracțiunile enumerate în acest text, între care și furtul între rude, prevăzut la art. 210 din Codul penal, acțiunea penală se pune în mișcare numai la plângerea prealabilă a persoanei vătămate, adresată direct judecătoriei, procesul penal desfășurându-se fără a parcurge faza urmăririi penale. Prin „suprimarea“ fazei urmăririi penale sunt afectate, în opinia instanței, garanțiile procesuale de care ar fi putut dispune persoana vătămată, cum ar fi dreptul acesteia de a se adresa organelor de urmărire penală pentru ca acestea să ia măsuri pentru ridicarea și conservarea urmelor infracțiunii sau dreptul de a beneficia de administrarea probelor de către organele specializate ale statului. Instanța, sesizată direct prin plângerea prealabilă a persoanei vătămate, nu poate efectua ea însăși acele investigații pe care le pot efectua organele de urmărire penală și nici nu poate dispune trimiterea cauzei acestor organe pentru efectuarea de activități specifice. În aceste condiții instanța apreciază că atât părții vătămate, cât și inculpatului li se restrâng următoarele drepturi: dreptul la apărare prevăzut la art. 24 din Constituție, în care sunt incluse, în opinia sa, dreptul de a beneficia în mod util și eficient de protecția organelor specializate ale statului, dreptul de a ridica și a conserva urmele infracțiunii, dreptul de a administra probe, dreptul de a beneficia de sprijinul organelor de specialitate ale statului în cercetarea faptei de furt, la care se referă art. 210 din Codul penal, și tragerea la răspundere penală a făptuitorului potrivit vinovăției sale și în raport cu împrejurările în care a fost săvârșită fapta, precum și dreptul la un proces echitabil prevăzut la art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. De asemenea, părții vătămate i se restrânge dreptul la ocrotire egală, din partea legii, a proprietății private, drept prevăzut la art. 41 alin. (2) din Constituție.

Instanța apreciază că restrângerea acestor drepturi nu se încadrează în temeiurile prevăzute limitativ la art. 49 din Constituție. În cazul infracțiunilor de furt între rude, la care se referă art. 210 din Codul penal, faptul că persoana vătămată are o anumită calitate în raport cu făptuitorul constituie un dezavantaj pentru acesta, neasigurându-se „protecția egală” din partea legii. Se arată că dispozițiile art. 279 alin. 2 lit. a) din Codul de procedură penală, cu referire la art. 210 din Codul penal, întrucât constituie o excepție de la procedura penală de drept comun și nu se încadrează în limitele restricțiilor prevăzute la art. 49 din Constituție, ar trebui să se înscrie ca o favoare în beneficiul părților. Or, din analiza făcută, această excepție este, susține instanța, în defavoarea părților.

Prin urmare instanța desprinde concluzia că dispozițiile art. 279 alin. 2 lit. a) din Codul de procedură penală, cu referire la art. 210 din Codul penal, sunt neconstituționale, încălcând prevederile art. 49 din Constituție. Aceste dispoziții ar fi constituționale „numai în măsura în care s-ar interpreta în sensul că posibilitatea persoanei vătămate de a se adresa cu plângere direct instanței competente să constituie o facultate pentru aceasta, iar nu o obligație”.

Se mai arată în motivarea excepției că, în cazul în care persoana învinuită pentru săvârșirea infracțiunii de furt între rude își manifestă intenția de a administra anumite probe care s-ar pierde prin întârziere, iar instanța ar fi în imposibilitatea legală sau de fapt să le administreze, instanța ar trebui să aibă posibilitatea să dispună ca organele de urmărire penală să facă acest lucru, făcând aplicarea, prin extindere, a dispozițiilor art. 333 din Codul de procedură penală. În același sens, dacă instanța apreciază că anumite dovezi sunt absolut necesare pentru justa soluționare a cauzei și nu le poate administra sau le administrează cu întârziere, existând riscul pierderii acestora (de exemplu: martorii care pot deceda, urme ale infracțiunii care se pot șterge într-un timp scurt), ar trebui să poată dispune ca aceste activități să fie desfășurate de organele specializate de urmărire penală. Această posibilitate a instanței ar trebui recunoscută încă de la primirea plângerii prealabile, dacă persoana vătămată își manifestă intenția de a introduce plângere direct la instanță, iar necesitatea luării unor astfel de măsuri să poată fi invocată din oficiu.

Autoarea excepției, Brîndușa Drăgulin, interpretând dispozițiile criticate în sensul că persoana vătămată se poate adresa organelor de urmărire penală, care ar urma să sesizeze instanța prin rechizitoriu, afirmă că dispozițiile ar fi contrare art. 16 alin. (1) din Constituție, referitor la egalitatea în drepturi, socotind că persoana vătămată este privilegiată în raport cu inculpatul. Se mai arată că textul ar fi contrar și prevederilor art. 22 alin. (1) din Constituție, deoarece prin citarea persoanei în calitate de inculpat, la simpla plângere a persoanei vătămate, este de natură să îi aducă atingere integrității psihice. Se susține că „în aceste condiții se creează un privilegiu pentru partea vătămată și o discriminare pentru inculpat”, fiind totodată „afectat și dreptul la integritate psihică al persoanei reclamate, drept garantat de stat”, întrucât acesta urmează să fie tras la răspundere penală, deși plângerea penală nu are caracterul unui act de inculpare. În fine, se consideră că dispozițiile criticate sunt contrare prevederilor art. 30 alin. (6) din Constituție, fără să se arate în ce constă această contrariedade.

Judecătoria Deva, exprimându-și opinia, apreciază că excepția ridicată este nefondată și propune respingerea ei, întrucât dispozițiile art. 279 alin. 2 lit. a) din Codul de procedură penală nu contravin prevederilor constituționale privind egalitatea cetățenilor în fața legii, dreptul la integritate psihică sau libertatea de exprimare.

În conformitate cu dispozițiile art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, precum și Guvernului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

Președintele Camerei Deputaților arată că prin activitatea efectuată de instanța judecătorească sunt acordate suficiente garanții procesuale părților implicate în cauză, acestea beneficiind de mijloacele de apărare puse la dispoziție de lege, inclusiv de concursul organelor specializate pentru cercetarea penală. În aceste situații organul de cercetare penală nu efectuează urmărirea în cauză, ci realizează doar investigații pentru identificarea făptuitorului, rezultatul acestor investigații fiind comunicat părții vătămate, urmând ca aceasta, în deplină cunoștință privind identitatea celui considerat vinovat, să aprecieze dacă se va adresa sau nu cu plângere prealabilă instanței. Sub acest aspect plângerea prealabilă apare ca o excepție de la principiul oficialității procesului penal consacrat în art. 2 alin. 2 din Codul de procedură penală și constituie o expresie a principiului disponibilității, care permite persoanei vătămate să decidă dacă sesizează organele competente în scopul tragerii la răspundere a făptuitorului. Se mai arată că nu subzistă aprecierile conform cărora prin art. 279 alin. 2 lit. a) din Codul de procedură penală s-ar restrânge în mod nejustificat unele drepturi și libertăți constituționale. În concluzie, se apreciază că dispozițiile art. 279 alin. 2 lit. a) din Codul de procedură penală sunt constituționale și se propune respingerea excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 279 alin. 2 lit. a) din Codul de procedură penală este neîntemeiată. Se arată că obligația ca plângerea prealabilă să fie adresată instanței de judecată nu poate fi considerată ca fiind de natură să aducă atingere dreptului la apărare al inculpatului sau să conducă la restrângerea nejustificată a exercițiului unor drepturi. Având în vedere garanțiile asigurate pe parcursul procesului penal, textul de lege criticat nu încălcă nici art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Se mai arată că, ținând seama de obiectul de reglementare al art. 279 alin. 2 lit. a) din Codul de procedură penală, și anume instituirea unei proceduri de adresare a plângerii prealabile, nu se poate reține încălcarea prevederilor art. 41 alin. (2) din Constituție, privitoare la ocrotirea în mod egal de lege a proprietății private. În ceea ce privește contrarietatea textului de lege criticat cu art. 16 alin. (1) din Constituție, se invocă Decizia nr. 1/1994 a Plenului Curții Constituționale, prin care s-a statuat că „[...] Principiul egalității în fața legii presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. De aceea, el nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite.”

Președintele Senatului nu a transmis punctul său de vedere.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale președintelui Camerei Deputaților și Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, susținerile părților, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12

și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 279 alin. 2 lit. a) din Codul de procedură penală, care prevede că „*Plângerea prealabilă se adresează:*

a) instanței de judecată, în cazul infracțiunilor prevăzute de Codul penal în art. 180, 184 alin. 1, 193, 205, 206, 210, 213 și 220, dacă făptuitorul este cunoscut. Când făptuitorul este necunoscut, persoana vătămată se poate adresa organului de cercetare penală pentru identificarea lui.

Aceste prevederi se aplică și în cazul infracțiunilor prevăzute în art. 193, 205 și 206 din Codul penal, săvârșite prin presă sau alte mijloace de comunicare în masă;”

Prevederile constituționale invocate de autorii excepției ca fiind încălcate sunt: art. 16 alin. (1), art. 22 alin. (1), art. 24, art. 30 alin. (6), art. 41 alin. (2) și art. 49, dispoziții care au următorul conținut:

— Art. 16 alin. (1): „*Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.*”;

— Art. 22 alin. (1): „*Dreptul la viață, precum și dreptul la integritate fizică și psihică ale persoanei sunt garantate.*”;

— Art. 24: „*(1) Dreptul la apărare este garantat.*

(2) În tot cursul procesului, părțile au dreptul să fie asistate de un avocat, ales sau numit din oficiu.”;

— Art. 30 alin. (6): „*Libertatea de exprimare nu poate prejudicia demnitatea, onoarea, viața particulară a persoanei și nici dreptul la propria imagine.*”;

— Art. 41 alin. (2): „*Proprietatea privată este ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular. Cetățenii străini și apatrizii nu pot dobândi dreptul de proprietate asupra terenurilor.*”;

— Art. 49: „*(1) Exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea siguranței naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; desfășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale ori ale unui sinistru deosebit de grav.*

(2) Restrângerea trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o și nu poate atinge existența dreptului sau a libertății.”

Dispozițiile Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, invocate în motivarea excepției, au următorul cuprins:

— Art. 6: „*1. Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa. Hotărârea trebuie să fie pronunțată în mod public, dar accesul în sala de ședință poate fi interzis presei și publicului pe întreaga durată a procesului sau a unei părți a acestuia în interesul moralității, al ordinii publice ori al securității naționale într-o societate democratică, atunci când interesele minorilor sau protecția vieții private a părților la proces o impun, sau în măsura considerată absolut necesară de către instanță atunci când, în împrejurări speciale, publicitatea ar fi de natură să aducă atingere intereselor justiției.*

2. Orice persoană acuzată de o infracțiune este prezumată nevinovată până ce vinovăția sa va fi legal stabilită. [...]”

Infracțiunile enumerate la art. 279 alin. 2 lit. a) din Codul de procedură penală sunt aceleași cu cele pentru care, înainte de modificarea Codului de procedură penală din 1992, era obligatorie procedura de împăcare în fața comisiilor de judecată, persoana vătămată putându-se adresa instanței de judecată numai dacă împăcarea părților nu era posibilă. Prin Legea nr. 104/1992 pentru modifica-

rea și completarea Codului penal, a Codului de procedură penală și a altor legi, precum și pentru abrogarea Legii nr. 59/1968 și a Decretului nr. 218/1977, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 244 din 1 octombrie 1992, comisiile de judecată au fost desființate și o dată cu acestea și procedura de împăcare, iar cu privire la infracțiunile supuse până atunci acestei proceduri a fost adoptată redactarea din art. 279 alin. 2 lit. a), redactare considerată ca fiind neconstituțională de către autorii excepției.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată următoarele:

I. Susținerile instanței de judecată, autoare a excepției, conform cărora dispozițiile legale criticate ar încălca prevederile constituționale ale art. 24, privitoare la dreptul de apărare, nu sunt întemeiate, întrucât dispozițiile ce reglementează procedura plângerii prelabile oferă suficiente garanții procesuale părților în proces. Curtea reține că legiuitorul are competența exclusivă de a stabili regulile de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești, soluție ce rezultă din dispozițiile constituționale ale art. 125 alin. (3), potrivit cărora „*Competența și procedura de judecată sunt stabilite de lege*”, și din cele ale art. 128 din Constituție, conform cărora „*Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii*”. Sub acest aspect, în considerarea unor situații deosebite, legiuitorul poate stabili reguli speciale de procedură, precum și modalități de exercitare a drepturilor procesuale, cum este cazul procedurii plângerii prelabile.

Rațiunea reglementării art. 279 alin. 2 lit. a) constă în faptul că, pentru infracțiunile prevăzute în acest articol, mai mult decât pentru celelalte infracțiuni urmărite numai la plângerea prealabilă a persoanei vătămate, datorită pericolului social redus sau relațiilor speciale dintre părți, persoana vătămată este înclinată să nu depună plângere, iar dacă a adresat instanței plângerea, este înclinată să ierte pe făptuitor și să se împace. Or, acest mod de stingere a conflictului de drept penal este categoric preferabil sub raportul politicii penale.

În acest sens Curtea constată că pe tot parcursul procesului penal declanșat la plângerea prealabilă a părții vătămate părțile beneficiază de dreptul de a formula apărări (prin ridicarea de excepții procesuale, prezentarea de probe, exercitarea căilor de atac etc.), în deplin acord cu prevederile art. 24 din Constituție.

Pe de altă parte, Curtea nu poate reține nici argumentul potrivit căruia textul de lege criticat contravine art. 41 alin. (2) din Constituție privind dreptul părții vătămate la ocrotire egală, din partea legii, a proprietății private. În cazul infracțiunii prevăzute la art. 210 din Codul penal faptul că persoana vătămată, titulară a dreptului de proprietate, are o anumită calitate în raport cu făptuitorul — soț, rudă apropiată, tutore sau găzduit — nu constituie un dezavantaj care să conducă la o discriminare în ceea ce privește protecția proprietății private, așa cum pretinde instanța judecătorească, ci în această situație legiuitorul a stabilit o normă specială în considerarea unei situații aparte cum este aceea a furtului între persoane apropiate. Însăși calitatea făptuitorului este cea care a determinat reglementarea în mod distinct a acestei răspunderi, luând în considerare raporturile existente între inculpat și partea vătămată, în vederea protecției unor valori sociale importante, precum unitatea familiei sau relațiile de apropiere dintre persoanele care locuiesc împreună.

În ceea ce privește susținerea că ar fi fost încălcate prevederile art. 49 din Constituție, referitoare la

restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, Curtea nu poate reține din dispoziția legală criticată existența unei restrângeri neproporționale a dreptului de apărare sau a protecției proprietății private.

Referitor la critica de neconstituționalitate privind încălcarea prin dispozițiile art. 279 alin. 2 lit. a) din Codul de procedură penală a prevederilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Curtea observă că prin stabilirea unor proceduri speciale de judecată nu se poate susține că este eludat dreptul persoanei la judecarea în mod echitabil, în mod public, într-un termen rezonabil, de o instanță independentă și imparțială.

II. Pe de altă parte Curtea consideră ca fiind neîntemeiat argumentul pe baza căruia se susține neconstituționalitatea tezei finale a art. 279 alin. 2 lit. a), conform căreia, „*Când făptuitorul este necunoscut, persoana vătămată se poate adresa organului de cercetare penală pentru identificarea lui*“. În motivarea excepției autorul pretinde încălcarea Legii fundamentale, întrucât persoana vătămată se poate adresa organelor de urmărire penală, care după efectuarea unor cercetări ar urma să sesizeze instanța prin rechizitoriu, fapt ce contravine art. 16 alin. (1) din Constituție, referitor la egalitatea în drepturi a persoanelor, prin crearea unui privilegiu persoanei vătămate în raport cu inculpatul. Mai mult, persoana împotriva căreia se formulează o astfel de plângere devine automat inculpat, fără existența vreunei probe care să ateste vinovăția sa.

Curtea constată că în anumite cazuri prevăzute de lege punerea în mișcare a acțiunii penale este condiționată de existența plângerii prealabile a persoanei vătămate. Aceasta reprezintă o excepție de la regula generală a oficialității procesului penal, înscrisă la art. 2 alin. 2 din Codul de procedură penală. Cazurile în care este necesară plângerea prealabilă se împart în două categorii: în cazul anumitor infracțiuni, prevăzute expres și limitativ de lege, plângerea prealabilă se depune direct la instanța de judecată, iar în cazul altor infracțiuni determinate, de asemenea, prin lege plângerea trebuie adresată organului de urmărire penală competent, sesizarea instanței urmând să se facă prin rechizitoriul procurorului. Potrivit art. 125 alin. (3) din Constituție „Competența și procedura de judecată sunt stabilite de lege“. Astfel fiind, legiuitorul poate

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA,

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 279 alin. 2 lit. a) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de instanță, din oficiu, în Dosarul nr. 8.166/2001 a Judecătorei Bacău și de Brîndușa Drăgulin în Dosarul nr. 5.826/2001 al Judecătorei Deva.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 martie 2002.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Mihaela Senia Costinescu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII ȘI FAMILIEI

ORDIN

pentru aprobarea Metodologiei privind definirea domeniilor cercetării științifice clinice, de medicină preventivă și fundamentală, nucleeele, colectivele, departamentele de cercetare, precum și instituțiile sanitare în care se desfășoară activitate de cercetare științifică

Ministrul sănătății și familiei,
văzând Referatul Direcției generale resurse umane, formare profesională, concursuri și examene, Direcției management, salarizare și structuri unități sanitare și Academiei de Științe Medicale București nr. DB 3.320 din 27 martie 2002,

având în vedere prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 58/2001 privind organizarea și finanțarea rezidențiatului, stagiaturii și activității de cercetare medicală în sectorul sanitar, aprobată și modificată prin Legea nr. 41/2002,

în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 22/2001 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății și Familiei, cu modificările și completările ulterioare,
emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Metodologia privind definirea domeniilor cercetării științifice clinice, de medicină preventivă și fundamentală, nucleeele, colectivele, departamentele de cercetare, precum și instituțiile sanitare în care se desfășoară activitate de cercetare științifică, cuprinsă în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Direcția generală resurse umane, formare profesională, concursuri și examene, Direcția management, salarizare și structuri unități sanitare și Academia de Științe Medicale București vor aduce la îndeplinire dispozițiile prezentului ordin.

Art. 3. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul sănătății și familiei,
Daniela Bartoș

București, 29 martie 2002.
Nr. 215.

ANEXĂ

METODOLOGIE

privind definirea domeniilor cercetării științifice clinice, de medicină preventivă și fundamentală, nucleeele, colectivele, departamentele de cercetare, precum și instituțiile sanitare în care se desfășoară activitate de cercetare științifică

Art. 1. — Domeniile de cercetare științifică medicală se definesc după cum urmează:

A. *Cercetarea științifică medicală clinică* reprezintă activitatea de cercetare medicală asociată cu acordarea de servicii medicale și cuprinde:

- studierea particularităților evolutive clinice ale diferitelor entități patologice;
- evoluția proceselor morbide;
- elaborarea algoritmilor și a strategiilor de diagnostic pozitiv, precoce și diferențial;
- patogenia și evaluarea răspunsului la diversele scheme și proceduri terapeutice unice sau în combinație, în boli specifice;
- aprecierea prognosticului și a complicațiilor;
- studiul diferitelor asocieri morbide.

B. Cercetarea științifică medicală în domeniul sănătății publice (medicina preventivă) se asimilează ca statut cu cercetarea științifică medicală clinică.

Cercetările în domeniul sănătății publice se vor referi la:

- identificarea factorilor de risc corelați cu diferite procese patologice;

- identificarea indivizilor cu risc crescut de a dezvolta o anumită afecțiune;

- identificarea factorilor de risc care pot fi influențați și diminuarea impactului lor asupra sănătății;

- incidența și prevalența bolilor transmisibile și netransmisibile și a complicațiilor acestora;

- studiul diferitelor procedee terapeutice eficiente în prevenția secundară a proceselor morbide;

- studiul diferitelor metode eficiente în prevenția primară;

- evaluarea impactului diferitelor tehnologii medicale asupra sistemelor de sănătate;

- evaluarea aspectelor psihologice și comportamentale legate de proceduri diagnostice, terapeutice sau de tehnologii medicale;

- îmbunătățirea standardelor de calitate ale tehnologiilor folosite în prevenția primară și secundară;

- studiul metodelor de îmbunătățire a eficienței și calității serviciilor medicale și de sănătate publică;

C. Cercetarea științifică medicală fundamentală nu include prestarea de servicii medicale, cu excepția următo-

relor domenii: genetică imunologie, imunohistochimie și determinări enzimatiche speciale.

Cercetarea științifică medicală fundamentală se aplică în următoarele domenii:

- biologie moleculară;
- genetică;
- histologie;
- imunohistochimie;
- imunologie;
- farmacokinetică;
- identificarea diverselor mecanisme patogenice;
- îmbunătățirea procedurilor diagnostice și terapeutice în diferite entități morbide.

Art. 2. — (1) Structurile de cercetare științifică medicală sunt:

- a) nucleu — 1—3 posturi pentru activitatea de cercetare;
- b) colectiv — 4—7 posturi pentru activitatea de cercetare;
- c) laborator — 13—24 posturi pentru activitatea de cercetare;
- d) secție — 25—30 posturi pentru activitatea de cercetare;
- e) departament — peste 30 de posturi pentru activitatea de cercetare;
- f) institute în care se desfășoară activitate de asistență medicală, de învățământ și de cercetare științifică medicală; institute în care se desfășoară numai activitate de cercetare științifică medicală, institute fără personalitate juridică în care se desfășoară activitate de cercetare științifică medicală, grefate pe clinici sau secții.

(2) Structurile de cercetare științifică medicală prevăzute la alin. (1) lit. a)—e) pot funcționa atât în institute în care se desfășoară numai activitate de cercetare științifică medicală, cât și în celelalte unități sanitare cu sau fără paturi,

în care se desfășoară și activitate de asistență medicală și învățământ.

(3) Structurile de cercetare științifică medicală prevăzute la alin. (1) lit. a)—e) sunt fără personalitate juridică, se evidențiază în mod distinct în organigrama unității sanitare cu personalitate juridică și se avizează de Academia de Științe Medicale București.

Art. 3. — (1) Activitatea de cercetare științifică medicală clinică, de sănătate publică și fundamentală poate fi desfășurată de personal medical cu studii superioare și de alte categorii de personal, atestat sau neatestat, precum și de personal auxiliar din activitatea de cercetare științifică medicală, cu studii medii.

(2) Ocuparea posturilor din activitatea de cercetare științifică medicală se face prin concurs organizat de Academia de Științe Medicale București, cu aprobarea Ministerului Sănătății și Familiei. Condițiile de participare sunt cele prevăzute în Ordinul ministrului sănătății nr. 511/1999, cu modificările ulterioare, cu excepția posturilor din cercetarea științifică medicală fundamentală, care pot fi ocupate fără condiția confirmării în rezidențiat sau în specialitate.

(3) Personalul de cercetare științifică medicală fundamentală care nu este confirmat în rezidențiat sau în specialitate va avea acces la cercetarea științifică medicală clinică și de sănătate publică numai cu condiția promovării concursului de rezidențiat în specialitățile respective.

Art. 4. — Activitatea de cercetare științifică medicală se poate desfășura și în ambulatorii de specialitate, cu precădere în domeniul epidemiologiei bolilor.

Art. 5. — Coordonarea și evaluarea activității de cercetare științifică medicală se realizează de către Academia de Științe Medicale București. În acest scop Academia de Științe Medicale București va elabora criterii generale de evaluare a temelor propuse și, de asemenea, o grilă de evaluare a activității de cercetare.

MINISTERUL TURISMULUI
Nr. 330 din 15 aprilie 2002

MINISTERUL ADMINISTRAȚIEI PUBLICE
Nr. 109 din 16 aprilie 2002

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII ȘI FAMILIEI
Nr. 262 din 15 aprilie 2002

MINISTERUL APELOR ȘI PROTECȚIEI MEDIULUI
Nr. 327 din 15 aprilie 2002

O R D I N

privind dezinsecția și deratizarea structurilor de primire turistice în stațiunile de pe litoral

Ministrul turismului, ministrul sănătății și familiei, ministrul administrației publice și ministrul apelor și protecției mediului,

în temeiul prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 24/2001 privind organizarea și funcționarea Ministerului Turismului și ale art. 7 din Hotărârea Guvernului nr. 1.328/2001 privind clasificarea structurilor de primire turistice,

în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 22/2001 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății și Familiei, cu modificările și completările ulterioare, și al prevederilor Legii nr. 98/1994 privind stabilirea și sancționarea contravențiilor la normele legale de igienă și sănătate publică, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 8/2001 privind înființarea, organizarea și funcționarea Ministerului Administrației Publice, cu modificările ulterioare,

în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 17/2001 privind organizarea și funcționarea Ministerului Apelor și Protecției Mediului, cu modificările și completările ulterioare,

în scopul protecției turiștilor și a locuitorilor din zona litoralului Mării Negre,
emit următorul ordin:

Art. 1. — Persoanele fizice și persoanele juridice, proprietari sau administratori de structuri de primire turistice sau de imobile cu orice altă destinație situate în stațiunile turistice de pe litoral, au obligația să asigure dezinsecția și deratizarea incintelor acestora, cu respectarea normelor sta-

bilite prin Ordinul ministrului sănătății nr. 536/1997 pentru aprobarea Normelor de igienă și a recomandărilor privind mediul de viață al populației.

Art. 2. — Administrațiile publice locale au obligația de a asigura, prin serviciile de specialitate, dezinsecția și derati-

zarea domeniului public, precum și ale spațiilor situate în exteriorul structurilor de primire turistice și ale imobilelor menționate la art. 1.

Art. 3. — (1) Dezinsecția și deratizarea se vor efectua de 3 ori în sezonul turistic și ori de câte ori este necesar.

(2) Prima acțiune din fiecare an este obligatoriu să fie încheiată până la data de 10 mai.

Art. 4. — Nerespectarea dispozițiilor prezentului ordin se sancționează potrivit Legii nr. 98/1994 privind stabilirea și

p. Ministrul turismului,

Alin Burcea,

secretar de stat

Ministrul sănătății și familiei,

Daniela Bartoș

sanționarea contravențiilor la normele legale de igienă și sănătate publică, iar în cazul structurilor de primire turistice, și cu retragerea certificatului de clasificare și a autorizației de funcționare, potrivit art. 8 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 1.328/2001.

Art. 5. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul administrației publice,

Octav Cozmâncă

p. Ministrul apelor și protecției mediului,

Florin Stadiu,

secretar de stat

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 2511.1–12.1/ROL Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78,
E-mail: ramomrk@bx.logicnet.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro
